

[Hanne Reintoft.]

opmærksom på, at det var hr. Poul Dam, der indledte den.

Hr. Aksel Larsen erindrer jo udmærket, at han trak os til side én for én og meddelte, at arbejderflertallet ville falde, hvis ikke vi makkede ret og stemte for den moms. At hr. Aksel Larsen troede på det selv, kan såmænd godt være, men det var ikke særlig politisk kløgtigt i så fald. Troede hr. Aksel Larsen ikke på det, var det en vildledning, og det har vel nok kostet os alle dyrt, ikke mindst befolkningen.

(Kort bemærkning).

Aksel Larsen: Det var ikke hr. Poul Dam, der indledte. Det var fru Hanne Reintoft, der tillod sig at beskyldte lederne af socialistisk folkeparti for at have været løgnagtige. Det var fru Hanne Reintoft, der begyndte.

Jeg trak ikke nogen til side for at bearbejde dem personlig. Diskussionerne på hovedbestyrelsesmødet i januar foregik på hovedbestyrelsesmødet. Der blev nedsat et udvalg, hvoraf hr. Kai Moltke og hr. Sigsgaard var medlemmer. Dette udvalg kom med et enstemmigt forslag til udtalelse om vor stilling til momsen. Det var dette, der blev godkendt, og det var på grundlag af denne resolution, det senere blev besluttet, at man skulle stemme for momsen ved den afgørende afstemning i folketinget.

(Kort bemærkning).

Hanne Reintoft: Hr. Aksel Larsen har åbenbart glemt, at jeg personlig blev trukket op på hr. Aksel Larsens kontor og fik den besked. Men med den forvirring, der herskede, kan det faktisk godt være, at hr. Aksel Larsen ikke har kunnet overse situationen dengang. Det begynder jeg at få opfattelsen af.

(Kort bemærkning).

Aksel Larsen: Hvis jeg skulle gå ind på en diskussion om den samtale, fru Hanne Reintoft havde med mig på mit kontor, og karakterisere hendes fremstilling af den her, måtte jeg bruge en glose om fru Hanne Reintoft, som hun selv har brugt fra denne talerstol.

Fjerde næstformand (Morten Lange): Vi vender derefter tilbage til talerrækken.

Kai Moltke: Der er forskellige interessante ting i denne debat, men det forekommer mig, at der er én ting, man bør vende tilbage til, fordi vi her har noget af det væsentlige i det, som nu foregår. Det er den debat, som fandt sted mellem finansministeren og hr. Lysholt Hansen om, hvordan det ligger med spareevnen her i landet. Jeg kan ikke lade være med at sige, at det ville have lettet hele debattens forløb, hvis finansministeren havde talt om 6½ milliard kr. i kasseoverskud i stedet for 3½ milliard kr. Man må tilbage til realiteterne. Her kommer i virkeligheden regeringspartierne samlet og siger, at staten kan opspare 6½ milliard kr. på et år, og samtidig fortsætter den med at skælde folk ud, fordi de ikke sparer tilstrækkeligt. Her har vi jo kernen i det hele. Som hr. Lysholt Hansen rigtigt sagde, viser den faktiske udvikling i banker og sparekasser, at der er en nedgang i den private opsparing, først og fremmest hos de lavest betalte led i kæden, og det er det, som er det afgørende for hele den nuværende situation. Og her må jeg sige, at én ting forekommer mig en lille smule overfladisk, og det er, når økonomiministeren her stiller tingene sådan op: i første halvår af 1970 havde vi grundet overgangen til kildeskat, likvidering af skatterestancer osv. en tendens til nedgang i opsparingen i banker og sparekasser, men i sidste halvår har vi forbedringen. Er økonomiministeren nu sikker på, at der ved de nye udskrivningsprocenters ikrafttræden til nytår og ved inddrivningen af skatter af den merfortjeneste, som en stor del af landets borgere har haft i det forløbne år, ikke opstår en nøjagtig tilsvarende situation som den, der prægede første halvår i 1970? Jeg tror, det er letsindigt at forventé en uændret privat opsparing, samtidig med at staten leder den faktiske opsparing ind i de offentlige kanaler. Det er det første, jeg tror man må se at komme til bunds i, for det er jo her, vi har selve begrænsningen af, hvor vidt man kan nå gennem den i øjeblikket førte finanspolitik. Det forekommer mig, at på en måde var økonomiministeren på endnu et felt en smule letfærdig. Det er jo rigtigt, som han siger, at i første halvdel af